

TÍTOL: El secret dels forasters

Capítol 1: El viatge

El fred vent dels Pirineus xiulava entre els arbres, portant un sabor d'incertesa. Era l'any 1945, durant els últims dies de la Segona Guerra Mundial, amb un final dolorós. Però mentre la resta del món cercava la pau i la normalitat, una petita població pirinenca no es podia imaginar el que un destí capriciós els hi tenia preparat, un secret desconegut que aviat s'esdevindria més inquietant que la mateixa guerra.

Era un vespre d'un dijous plujós, tranquil, com molts d'altres en aquella època, quan un dels trens habituals procedent d'Alemanya amb escala a Perpinyà arribà a la vella estació. Una família, misteriosa i reservada, baixava del vagó amb tarannà calmat, carregat amb sis maletes. Aquell misteriós i inquietant home de cabells canosos, ben pentinats i un mirada gèlida, presumiblement el cap de família passava al capdavant. Segons algunes notícies i rumors provinents del centre d'Europa, era reconegut com el capità Wolfgang Klein, un nazi responsable de crims de guerra horribles.

Amb ell, la seva família, un grup totalment inexpressiu que es movia com una unitat "ben entrenada". La seva arribada havia estat discreta, encara que no lliure de suposicions i especulacions, però les ombres dels boscos havien estat testimonis silenciosos de la mateixa.

La família unida com en una marxa militar va caminar fins a una masia abandonada a les afores del poble, envoltada d'algunes llegendes bastant fosques, dies abans comprada de forma enigmàtica per algú del territori. Els murs de pedra semblaven retenir moltes històries soterrades, i les finestres de fusta, trencades pel pas del temps i les inclemències del temps semblaven ulls buits observant els nous ocupants. Aquella masia, que ja havia estat lloc de vida i activitat, es convertiria ara en la guarida d'un secret encara més fosc.

Els dies passaven, però una nit de divendres, esdevindria un gran enigma. Les flames crepitants de la llar de foc de la família Klein il·luminava les seves figures commovedores, mentre duïen a terme rituals satànics. Sons inquietants omplien l'aire, gemecs i lletanies que es barrejaven amb

una boira tènica just sobre aquella vall. Els vilatans que havien sentit parlar de les activitats nocturnes es miraven els uns als altres amb una barreja d'angoixa i desconfiança.

Les sospites es propagaven com un incendi. Les tenebres que envoltaven la família Klein esdevingueren lligades amb les ombres de la masia, i les fantasies de la gent es nodrien amb històries de pactes amb el dimoni i cerimònies infernals. La por s'anava infiltrant en les ànimes, transformant-se en rumors exagerats i mirades plenes de dubtes.

El Capità Wolfgang Klein i la seva família havien arribat amb l'obscuritat i la por que transmetien al poble, els secrets que portaven amb ells amenaçaven amb engolir aquella petita població pirinenca en una espiral de misteri. Els habitants es debatien entre la necessitat de conèixer la veritat i l'anhel de mantenir-se allunyats de les ombres que s'amuntegaven al voltant d'aquella masia tenebrosa.

Capítol 2: ombres a la nit

La tranquil·litat del poble pirinenc es va esmicolar amb la notícia dels rituals satànics a la masia abandonada. Les converses en els bars i les places eren monotèmiques, sobre el misteriós Capità Klein i la seva família, i cada vegada més veïns es preguntaven quin malèfic pacte havien forjat a l'ombra de les seves foguera nocturna, i sobretot, perquè havien escollit el seu poble.

La vila estava dividida entre els que creien que els Klein eren innocents fugint de la justícia i els que els veien com emissaris del mal, coneixedors dels crims que havien comés. La masia a partir d'aquell moment esdevingué el centre d'atenció, i els més atrevits s'endinsaven al bosc per espiar les seves activitats. Les hores de les nits de divendres semblaven estirar-se com ombres allargades, i la por s'arrossegava com una flaira invisible.

Una nit, l'Eduard, un jove valent, va decidir que els seus veïns havien de saber la veritat. Amb el cor galopant, va acostar-se a la masia, ajudat guiat la llum de la lluna. Les ombres projectades a través de les finestres semblaven ballar al ritme dels murmuris i els gemecs, trencant el silenci

de l'entorn. Eduard s'acostava amb precaució de no delatar-se i poder-se apropar a la finestra per donar una ullada al que estava succeint al seu interior.

El que va veure va deixar-lo glaçat fins al moll de l'os. Al mig de l'estància principal, la família dels Klein es movien en una dansa macabra, vestits amb robes fosques i portant amulets difícils de distingir, que brillaven d'una forma inquietant amb la foscor. Davant d'ells, una flama dansava des de la llar de foc situada al centre de l'estància, projectant ombres grotesques a les parets. Les veus es fusionaven en cants gregorians, uns cants impossibles d'entendre.

Eduard retrocedí amb horror i estupefacció, sense poder treure's aquella imatge del cap. Va fugir de la masia com si el dimoni l'empaités, corrent cap al poble amb el cor apunt d'esclatar. Entrant de forma sorollosa al poble, per tal que tothom sortís al carrer, per tal de relatar tot el que havia vist als altres veïns, augmentant la paranoia i la tensió que inundava al poble.

A partir d'aquell moment, la masia va convertir-se en un lloc prohibit. La gent evitava passar-hi a prop, però especialment les nits de divendres, i les històries que s'escampaven es tornaven més espantoses a cada iteració. La por esdevingué major, com l'aire que s'inhala, una presència constant i opressora que no deixava espai per a la pau.

Els habitants del poble debatien entre la necessitat de resoldre el misteri i la por d'enfrontar-se a la veritat. Els rituals de la família Klein s'havien infiltrat en les seves ànimes com una plaga, fent-los qüestionar tot el que coneixien i confiaven. La masia, ara sinònim de terror, semblava cridar per ser descoberta, però també amenaçava amb portar més foscor a un entorn ja de per si convuls.

Capítol 3: La fugida de les ombres

Les nits s'arrossegaven amb l'ombra de la masia, els secrets que amagava s'endinsaven en els cors dels habitants del poble pirinenc. Els divendres esdevingueren sinònim d'angoixa, i les ombres de la família Klein sembraven la por fins i tot en els moments més lluminosos del dia.

Una tarda, quan el sol estava a punt de donar pas a la foscor, un crit agut i sobtat va trencar el silenci que havia envaït el poble. Les persones es van aplegar a la plaça, esbufegant i murmurant,

amb la mirada dirigida cap a la masia abandonada. Al davant de la porta, hi havia un llibre, obert i amb un “bategar” inquiet.

Amb cautela, algú s'hi va apropar. Les lletres febles i tremoloses semblaven ballar davant dels seus ulls, formant paraules que no tenien sentit. De sobte, un vent gèlid va envoltar la plaça, fent que se'ls hi posés la pell de gallina i que el cor dels presents s'accelerés. El llibre començà a voltejar per les pàgines, com si una força invisible el fes moure.

Les paraules van prendre forma, i un missatge inquietant es va projectar a la paret de la font: "*Les ombres ens criden. El pacte s'ha complert*". Amb un gir misteriós, el llibre va caure a terra, tancant-se de forma sinistra. De manera sobtada el vent es va calmar, la por es va intensificar, i el llibre desaparegué transformant-se en pols .

La masia era buida, i no hi havia rastre de la família Klein ni de les seves pertinences. Només el desordre i caos deixat enrere eren testimonis. La gent s'acostà amb precaució, els cors bategaven accelerats, mentre anaven investigant cap a la resta d'estances més fosques. Cap pista, cap explicació. Només tenebres i silenci.

Amb el temps, els veïns es van atrevir a parlar del que havien presenciats aquella tarda. Les teories eren infinites: havien estat enduts per les ombres que havien invocat? ,S'havien convertit en part dels rituals que havien realitzat?. Els rumors es van escampar com la pólvora, fent que la masia esdevingués un lloc maleït i temut per tots.

Les ombres que havien omplert la masia semblava que s'havien escampat per tot el poble. Les nits de divendres van continuar, però ara eren silencioses, com si les pròpies ombres estiguessin esperant alguna cosa. Els habitants del poble es van quedar amb el pes del misteri, amb la sensació que mai sabrien amb certesa que havia passat.

La masia abandonada esdevingué un monument desconegut a les tenebres i al misteri , una relíquia d'angoixa que continuava espantant els cors i les mentides dels qui la contemplaven o s'hi apropaven. Els Pirineus van continuar sent un paratge de bellesa i majestuositat, però també entorn carregat de secrets inexplicables.

Capítol 4: Retorn al passat

Trenta anys han passat des d'aquells esdeveniments oblidats, quan les ombres de la família Klein van tocar la petita població pirinenca. El poble havia après a viure amb les cicatrius d'un passat inquietant, però el misteri de la seva desaparició mai no s'havia esvaït completament. Fins aquell dia.

En un moment inesperat, noves notícies van arribar des de l'Argentina. Les autoritats d'aquell país havien arrestat un home que es deia Dieter Klein, juntament amb la seva família, per crims de guerra comesos durant la Segona Guerra Mundial, desconexors dels fets succeïts al Pirineu. La notícia fou una barreja de sorpresa, horror, i records passats, pels habitants del poble pirinenc.

La família Klein, , havia estat descoberta a milers de quilòmetres de distància, amagada sota identitats falses. Les fotografies mostraven un home vell, una dona i un fill, ara adults, tots tres amb les mateixes cares que s'havien observat a les cerimònies satàniques de la masia. Les ombres del passat havien mantingut ben vives les seves fesomies.

La notícia va provocar una onada d'emocions contradictòries a la població. L'horror que s'havia viscut durant aquells mesos esdevingué una realitat tangible. La família Klein era real i havia estat implicada en els crims de guerra que es deien que havien comès. Els habitants del poble es van sentir com si un fantasma s'hagués alçat de nou i caminés entre ells.

Amb el pas dels dies, més detalls es feien públics. Els Klein havien estat identificats mitjançant una investigació internacional en l'àmbit criminal. Els documents i proves van revelar la seva veritable identitat i connexió amb els crims comesos .

Els habitants es preguntaven si la família Klein, després de tots aquests anys, podria respondre a les preguntes encara sense resposta. Totes les converses eren dominades pel desig de saber la veritat, i de resoldre el misteri que havia afectat les seves vides.

Però misteriós com havia estat el seu passat, el futur de la família Klein també esdevingué un enigma. Els processos legals iniciaven una llarga trajectòria, però la família es defensava amb una mena d'obstinació estranya. Els procediments s'anaven posposant, com si les ombres d'aquella masia encara els envoltessin, protegint-los d'un món que volia descobrir els seus secrets.

Així, mentre les investigacions i els judicis avançaven, els habitants del poble es debatien entre la necessitat de conèixer la veritat i la por que aquell passat tornés a envair les seves vides. La família Klein es mantenia en l'ull del cicló, una relíquia viva dels misteris del passat, esperant ser desvetllats, però també temuts per les ombres que podien alliberar.

L'any 1976, tot just en acabar el judici per crims de guerra, misteriosament es va perdre el rastre de la família Klein a l'Argentina, i de sobte aparegué una maleta de cuir desgastada pel pas del temps i un llibre, just davant la porta de la masia.....